

faa lægger lidt Bægt paa, at Vælgerantallet procentvis er mindre i Kjøbenhavn end i det øvrige Land, bliver der ingen Forstel. Den Uret, der altsaa ved denne midlertidige Foranstaltning vil ske mod Kjøbenhavn, bestaar allerhøjest i, at Kjøbenhavn vil faa 2 Medlemmer mindre, end den retmæssigt i Sammenligning med det øvrige Land kunde fortjene. Og denne Uret er jo ikke tilføjet Arbejderbefolkningen, som for en stor Del bor paa Vesterbro og Nørrebro; thi disse store enorme Kredse blive jo netop delte til Gunst for Arbejderne; Uretten sker imod den indre Del af Byen, den Del af Befolkningen, som endnu nærmest er konservativ. Vi have troet lettest at kunne ordne Sagen saaledes, fordi vi antage, at der er en stor Del, som hellere ville finde sig i denne lille Uret end gaa ind paa det, som de maatte ogsaa antse for uheldigt, nemlig en større Forøgelse af Kredse. Dernæst have vi anset det for bedst, naar vi skulde gøre Uret mod nogen Del af Kjøbenhavn, at det da blev mod dem, men frem for alt ikke imod Arbejderstanden. Om det er stet alligevel eller ikke, skal jeg ikke komme ind paa; det kan være; men jeg siger blot, at det ikke har været vor Mening. Det vil jeg saa fast, at under ingen Omstændigheder have vi selvfølgelig villet forurette Arbejderstanden, tværtimod. — Saa vil jeg bare tilføje, med Hensyn til, hvad der blev stridt saa meget om i den sidste Debat, om man kunde regne alle de mange Rigsdagsmænd, der bo i Kjøbenhavn, for en Slags Repræsentanter for Kjøbenhavn, at det have vi ikke tænkt paa, hverken som en formel Repræsentation eller som Erstatning for en Repræsentation; det har ikke været drøftet i Udvalget, og det maa man ikke underlægge vore Motiver. Vi have ikke haft andet Motiv end, at vi foreløbig ikke kunde gaa længere end til at faa 8 ny Rigsdagsmænd, og dem have vi saa fordelt paa en saa retfærdig Maade, som vi kunde.

Maa jeg blot endnu tilføje et Par formelle Rettelser i Betænkningen. Det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mogdal) har gjort opmærksom paa, at der i Tillæg B, Sp. 869 ikke skal staa „Udvalget“, men „Udvalgets Flertal“, idet han ikke har ønsket at der skulde leveres en fyldigere Betænkning, hvad han ikke mente behøvedes. — Sp. 894 staar der „1891“ i Stedet for „1892“ og endelig Sp. 908 er Ordet „nu- ligvis“ kommen op i en gal Linie; det skulde staa i Linien nedenfor. Dertil komme saa de Rettelser, som alt ere omtalte. — Til Slutning skal jeg kun gøre opmærksom paa, at da jeg omtalte de Egenstaber, som en

Rigsdagsmand helst skulde være i Besiddelse af, talte jeg om, at han skulde ogsaa være „selbstændig“, uafhængig, men jeg ser, at det i Rigsdagstidenden er gengivet ved Ordet „elstværdig“. Denne Egenstaber kunde jeg i og for sig ikke have noget imod; det var meget heldigt, om vi allesammen vare elstværdige, men Elstværdsighed og Politik har jo ikke saa overmaade meget med hinanden at gøre, og hvis man særlig laagde Bægt paa Elstværdsigheden, tror jeg, at der vilde være Fare for, at den enten vilde blive ringere gennem Rigsdagslivet, eller at saadanne Medlemmer vilde lide en ilde Medfart af de andre. Jeg har ikke turdet være med til at stille den ideale Fordring, at Rigsdagsmændene ogsaa skulde være elstværdsige, det er en lille Misforstaaelse.

Formanden: Ja, det er meget godt, at denne Fejl blev rettet; det var maaske nok mindre passende, om Elstværdsighed blev anført som en Egenstaber, der maatte forlanges hos Rigsdagsmænd; jeg synes endog saa, at Bureauet ikke burde have ladet det passere.

Den ærede Ordfører har jo nu lettet sit Sind i Sagens Interesse ved at tilføje forfættelige Bemærkninger, han havde ønsket at gøre allerede ved Slutningen af 2den Behandling, hvad der den Gang manglede Tid til. Det bør efter hans Stilling til Sagen ikke bebrejdes ham, men det har ikke kunnet være Meningen fra hans Side og bør selvfølgelig ikke af nogen opfattes saaledes, som om man nu kunde forny 2den Behandling af Sagen. Ærede Medlemmer, som have ønsket Ordet, ville vistnok ogsaa vide at holde sig til det, som er det naturlige ved denne Behandling af Sagen, og derimod ikke komme ind paa, hvad der hører hjemme under en 2den Behandling; det bør ikke ske.

Breinholt: Under Forudsætning af, at det foreliggende Lovforslag vilde blive vedtaget uforandret i det andet Ting, og ganske særlig under Forudsætning af, at det vilde blive vedtaget der med samme omtrentlige Enstemmighed, som det vil ske her, kunde jeg ikke have saa grumme meget imod at stemme for Lovforslagets endelige Vedtagelse, thi det er mig selvfølgelig just ikke nogen Livsfag, om Folketinget bestaar af 110 Medlemmer eller som nu af 102. Idet jeg gaar ud fra, at hvis der sandt en saadan tilnærmelsesvis Enstemmighed og samstemmende Vedtagelse Sted af dette Lovforslag af begge Rigsdagens Afdelinger, vilde derigennem være fremkommet en saa